

λου μου Δημητρίου Καλλέργη, εγώ που θά την προστατεύω και με αυτό το αμα μου! Και διαμαρτύρομαι, κύριε συνταγματάρχα, έναντιον της πρωτοφανούς αυτής βρωμής, έναντιον της απρεπείας της βιαιοπραγίας, ή οποία δεν τιμά καθόλου τα τεκνα και την σημαίαν της Ιπποτικής Γαλλίας.

— Σιωπή, αθάδέστατε! Δέκομφε άγρίως και συγχλοούμενος έξ όργης ο συνταγματάρχης.

“Αναψε τότε ο Καλογουρος και επέτεθη λάβρος και κατ’ αυτού τον Στοφέλ. Τόν βήρως πρόστυχον, βάρβαρον, στρατιωτικόν κτήνος” και έλεγε, έλεγε, άνασθητος προς τας παρατηρήσεις και συμβουλάς τας οποίας από το παραπλευρόν δωματίου του άπηύθυνε με ζλάματα εις την φωνήν ή περίφοβος κυρία Καλλέργη...

“Όλον σθένος και μεγαλειον ψυχής (γράφει ο ιστορικός Βαρδουιώτης) ενός μόνου άνδρός, άντιτάσσοντος τόνον ήρωϊκώς τή στήθη τον κατ’ ολοσούδου στρατιάς 800 Γάλλων διά μίαν ίπποτικην ιδεάν και νομιζόντος ότι ήδύνατο νά τους συντρέψη όλους συλλήβδην διά της σιβαράς χειρός του! Τό εύμελές σώμα τον έστρεψε νευρικώτατα, ή ώραία μορφή τον έπελιδούνοτο και το γλυκύτατον βλέμμα τον φοβεράς έξεπεμπεν άστραλάς.”

Λέγονν ότι ο Γάλλος συνταγματάρχης μετ’ έκπλήξεως και ένδομούου θαυμασιού έκοιτάζε για λίγες στιγμές τον άνδρον εν “Ελλάνα. ‘Αλλά’ ο Καλογουρος, ένφ έβημάτιζε επάνω-κάτω με ταραχήν εις εις τό μπαλκόνι κυματίζουσαν την Γαλλικην σημαίαν, έξεμάνη περισσότερο και διάεζε τους Γάλλους νά την κατεβάσουν άμέσως, άλλος ήπιλειους νά την καταρούψη αυτός.

— Ανόητε! έφώναζε τότε ο Στοφέλ και έπατάχηθ όρθιος, τρέμων έξ όργης, ανόητε, όπου έφάνη ή Γαλλική σημαία, δεν προσεβλήθη χωρίς νά χυθή αίμα! Συλλογίσου ότι δεν έχεις παρά δύο ώρες μόνο, για νά συνθηκολογήσης με τό Θεό!

Και έννεους Γάλλοι στρατιώται επρόλαβαν κάθε αντίστασιν, συνέλαβαν τον Καλογουρον, ο οποιος, φορέσας τον μανδύαν του ‘Ιωάννου Καλλέργη ώδηγήθη βιαίως εις τήν σκοτεινότεραν φυλακήν του Στρατώτος. Τήν στιγμή όμως τον έκαταιν επρόφθασι νά στεΐλη μ’ ένα Κοΐται εις την κυρίαν Καλλέργην τό γούμμα του συζύγου της.

‘Αμέσως οι Γάλλοι επεδόθησαν εις τόν άρροπισμόν των ένόπλων Κοΐτων, συνέλαβαν δε και τον [Κολλινον Κολοατρούνην ως όμηρον. “Ετσι τό μέγαρον Καλλέργη περιήλθε έντελώς εις την έξουσίαν των. ‘Επικολούθησαν όμως δραματικά γεγονότα. ‘Ο ήρωϊκός θάνατος του Κερκυραίου ευπατριού, ή έξεγερσις των ‘Αργείων, ή σφαγή...”

‘Αλλά ή σελίς μου έξηντήλη. Οι άνάγνωστοι του ‘Μπουκέτου παρακαλούνται νά έχουν ύπομονην μέχρι του προσεχούς τευχούς. ‘Υπόσχομαι συνέχειαν έκτάκτως ένδιαφέρουσαν. **Δανάος**

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

(Γραμμένη για τό ‘Μπουκέτο)

Μήτε τ’ όνειρο ενός ρόδου δεν ανάδενε σιά,
κ’ ήταν όλα λαγγεμένα,
λαγγεμένα, σαν και μένα . . .

Κ’ έλαμε τό κοΐνο φεγγάρι, οά βαρκοΐλα σιωπηλά,
κ’ όλα γύρα, μέσ’ στή λίμνη,
φάνταζαν βαθεία, οάν ύμνοι!

Τό παράξενο φεγγάρι περπατούσε μωτικιά,
μόνο κ’ έρω μέσ’ στα πλάτη,
οά λαμπρό τεκρό παλάτι

μέσ’ στο πέλαγο βοϋθόσε, μακρουν και μαγικό,
—κ’ ήταν όλα λαγγεμένα,
λαγγεμένα, σαν και μένα . . .

Και γώ βάδιζα στήν τύχη, μέσ’ στήν έρημη βοαδιά,
σέρνοντας βαθεία τή θλίψη,
που ποτε δε θά μου λείψει.

και δεν ήταν ίσως θλίψη, μά ένα πάθος μακρυνό.
—κάτι τόσο γλυκό πλάνο,
που ποθοΐσα νά πεθίνω . . .

Το ζητούσα, τό καλοΐσα, κ’ άναστειάζα βαθεία,
τότεγα μέσ’ στήν τύχη μου,
οάν καΐμο και οάν ενή μου!

κ’ όλη νύχτα, μεθυσμένος, σερπανοΐσα έρημικά,
και κοιτοΐσα τό φεγγάρι,
μή μ’ άκούσει, και μή πάρει . . .

Ναπολέων Λαγκιδιώτης

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

‘Ανεχώρησεν εις Παρισίους ή Διευθύντρια του ‘Φαλασσιού Σαλονίου” καλλιτεχνίς μοδίστα κ. Βάσω ‘Ιατροΐ διά την προμήθειαν διαφόρων ειδών του έργουσταίου της.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Εβνοια κριτικού

‘Ο ‘Αλβέρτος Βόλφ βγαίνοντας από τό ‘Φιγγαρό” όπου συνεγράζεται συνήθως ένα φιλο του ζωγράφου.

— Δεν ειπε οίς εκ μέρους σου αυτό που έκαμες, του ειπε ο ζωγράφος. Στην κριτική σου για τό τελευταίο Σαλόν έφορήθησες νά πής έναν καλό λόγο για τό ταμείο μου.

— Ειπε αλήθεια, ειπε ο Βόλφ. ‘Αλλά ειπα τόσα κακά για τους άλλους.

‘Η Χημεία της ‘Αρετής

Διηγούνται τό ακόλουθο περιστατικό διά τον διάσημον χημικόν Μπερτελό.

“Ενας από τους μαθητάς του ήτο έρωτευμένος με μία γυναίκα, που δεν έννοουσε με κανένα τρόπο ν’ άνταποκριθί στον έρωτά του. Της έστειλε ειούηρία θεάτρον, κινηματογράφου, άνθη, αλλά εκείνη έμενε βράχος. Τόν παρεμπτε εις την μητέρα της. ‘Επί τέλους κάποτε την επέτυχε στο δρόμο. ‘Εκανε πάρα πολύ ζέστη και ο νέος της έπρότεινε νό δεχθί ένα παγωμένο ούσιον. Εκείνη έδέχθη για νά δροσιούη. ‘Αλλά τό ένα ούσιον διεδέχτε τό άλλο και ή νέα εφρόθη έπειτα από κάμποση ώρα άνικανή ν’ άποκορησι τις τρυφερές εκδηλώσεις του έρωτευένου. ‘Ετσι ο νέος εκέδρισε τό παιχνίδι του.

‘Ο Μπερτελό όταν του διηγήθησαν την ιστορία ειπε :
— Αυτό άποδεικνιει ότι ή άρετή διαλύεται εις τό άκόλοο, όπως μερικά άλλα στοιχεία.

‘Ακαταμάχητον επιγύρημα

‘Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ειπε έτοιμος νά εκδΐσι την άποφασί του για έναν που κατηγορείται ότι έσπασε μία μπουκάλια ρούμι στο κεφάλι ενός άλλου που έπήγαυον στο ίδιο καπηλειό. ‘Ο κατηγορούμενος φαίνεται από τό προσωπό του, τό φουκακίμο, με μελιτζανιά μύτη και κόκκινα μαγουλα, ότι ειπε άλκοολικος.

— Κατηγορείσθε, ειπε ο πρόεδρος, ότι έσπάσατε μία μπουκάλια ρούμι στο κεφάλι του μνηντο.

— Παρακαλώ τό δικαστήριον, δέκομφε ο δικηγόρος, νά πιστεύση ότι δεν ύπρχε προμελέτη. Δεν ειπε δύσκολο νά πεισθίτε. ‘Η ήθε μόνον του προσώπου του πλάτου μου σάς άποδεικνιει ότι δεν ειχε τέτοια πρόθεσι. Ατύος νά σπάση μία μπουκάλια ρούμι; θά προτιμούσε νά την έπινε.

‘Η Γρμματικη

‘Η καθηγήτρια διδάσκει τους χρόνους των ρημάτων.
— ‘Ελα λοιπόν, πές μου, παιδι μου. ‘Όταν λέγω «είμαι ώραία» τί χρόνος ειπε ;
— ‘Ασφαλώς παρελθών.

‘Αστυνομική Ικανότης

Για νά συλλάβουν έναν εγκληματία, ο προϊστάμενος της αστυνομίας έστειλε προς όλες τις διευθύνσεις τά γνωρισμάτα του από την άνθρωπομετρησι και τρεις φωτογραφίες του άντρας, προφίλ, και ήμπροσφίλ.

Δύο ήμέρες άργότερα έλαβε τό ακόλουθον τηλεγραφήμα από τό άστυνομο μιάς μικρής επαρχιακής πόλεως.

— ‘Συνέλαβα τους δύο από τους εγκληματίας που μου έστειλατε τις φωτογραφίες τους και βρισκομαι στα ίχνη του τρίτου.

Σοφή συμβουλή

‘Αφορισμός του δονούκ Ταλλεϋράνδου.
“Όταν βρισκασθε μεταξύ δύο γυναικων και δεν ξερετε ποιάν νά διαλέξετε, μην αποφασίσετε ποτέ για καμιά από τις δύο. Θά θυμάσθε πάντοτε την άλλη που δεν έπροτιμήσατε.”

Μακαβρια ύπόσχεσις

‘Ο ‘Αλφόνσος ‘Αλλαι ο περιφημος χιονοριστής ήταν άρρωστος. ‘Ετρέξαν νά φέρουν τον γιατρό και όταν τον ειπε ο ‘Αλλαι του έφώναζε.

— ‘Αχ, γιατρέ μου, σώστε με. Σας υπόσχομαι ότι όταν θά πεθάνετε θά σας κάμω μιάς πρώτης τάξεως νεκρολογία.

‘Ο γιατρός έκαμε ένα μορφασμό, αλλά σε όχτώ ήμέρες ο ‘Αλλαι ειχε σηκωθεί από τό κρεβάτι.

Ριγκολό

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλούνται βιβλία άγγελίων εκ 400 σελιδων άντι Δραχ. 225 εις τό Τυπογραφείον Σταγγάλον και Γαλάνη, όδός Λέκκα 7.